

BETTY-KIRJAT

KAISA IKOLA

Betty
ja myrskyn vuodet 1

 SAGA
EGMONT

Kaisa Ikola

Betty ja myrskyn vuodet 1

SAGA Egmont

Betty ja myrskyn vuodet 1

Copyright © 2015, 2023 Kaisa Ikola and SAGA Egmont
All rights reserved

ISBN: 9788727156644

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1.

Ystävättäret ostoksilla

Auto pysähtyi Jennersin suuren tavaratalon eteen Edinburghissa. Päiväkävelyllä lämpimässä heinäkuun säässä olevat rouvat seisahtuivat uteliaina seuraamaan, miten kuljettaja nousi istuimeltaan ja kiiruhti avaamaan takaovea. Ulos astui ensin siniseen kävelypukuun pukeutunut nainen, joka yhdessä kuljettajan kanssa auttoi kadulle hyvin kauniin, kävelykeppiin nojaavan neidon.

– Somervillejen auto, supatti vihreähattuinen rouva. – Miriam-neiti tulee ostoksille.

– Hänkö kävi läpi sen vaikean leikkauksen Lontoossa? Se ei kuulemma onnistunut, kuiskasi ruskeaan pukuun pukeutunut rouva vastaan.

– Ei niin hyvin kuin olisi toivottu, vihreähattuinen vastasi ja hymyili ja nyökkäsi sitten Miriam Somervillelle, joka loi naisiin hiukan huvittuneen katseen. – Mutta hän on silti menossa naimisiin viikon päästä – se on nuori upseeri, joka aikoo viedä tytön ties mihin Jumalan selän taakse!

– En ole tiennyt, että Miriam-neidillä on sisar, ruskeapukuinen huomautti, kun tavaratalon ovi oli sulkeutunut ja kuljettaja palannut autoon. – He ovat kovin erinäköiset!

– Oh, eivät he ole sisaria! Sehän oli se kirjailijatar, Beatrice Stewart – tai rouva Fleming hän taitaa olla nykyään. Hän oli aiemmin Miriam-neidin opettajatar ja juuri hänen veljensä kanssa neiti menee naimisiin.

– Toiset ne osaavat järjestää asiansa, ruskeapukuinen rouva totesi lievän kateellisesti, joskin jäi epäselväksi, tarkoittiko hän huomautuksellaan morsianta vai sulhasen sisarta.

Sisällä tavaratalossa Miriam Somerville istuutui hattuostasolla tuolille, jonka myyjätär hänelle juoksutti, ja naurahti.

– Minä en tahdo tottua siihen, että minua tuijotetaan, hän sanoi. – Nuokin rouvat – hehän kuiskuttelivat meistä kuin olisimme olleet mitäkin komeljanttareita!

– No jaa, jos *minä* näkisin kadulla uutuuttaan kiiltävän auton kuljettajineen ja tajuaisin, että siinä tulee tyttö, jonka tulevista häistä lehdet kirjoittavat seurapiiripalstoillaan, saattaisin itsekin langeta moiseen, Betty Fleming sanoi hymyillen.

Miriam punastui vähän.

– On niin – niin *outoa* olla ihmisten ilmoilla! hän sanoi ja riisui hansikkaansa. – Kai minä olen vähän ihmisarka.

Betty nauroi.

– Ottaen huomioon, miten käsittelet vanhempiasi, en voi väittää moista! hän sanoi.

Samassa myyjätär nosti heidän edessään olevalle pöydälle useita uusimman muodin mukaisia hattuja, ja Miriam unohti hetkeksi olevansa seurapiiripalstojen ja uteliaiden kaupunkilaisten mielenkiinnon kohde keskittyessään

pohtimaan, mitkä niistä sopisivat parhaiten häämatkalle ja mikä taas syksymmällä kauas etelään, jonne hän Davyä seuraisi.

Betty ilmaisi mielipiteensä näistä tärkeistä asioista kysyttäessä, mutta sai enimmäkseen olla rauhassa ja omissa ajatuksissaan.

Hän oli viettänyt Edinburghissa nyt muutaman päivän. Miriam oli keväällä kirjoittanut hänelle ja kysynyt, saattaisiko Betty mitenkään harkita sitä, että tulisi avuksi häävalmisteluissa. Elokuun toiselle lauantaille suunnitellut häät tulisivat olemaan suurtapahtuma sekä vieraiden määrän että Edinburghin seurapiirien suhteen.

”Äiti ja isä haluavat huolehtia ruokalistaista ja muusta, ja se sopii minulle ja Davylle”, Miriam oli kirjoittanut. ”Mutta toivoisin niin, että sinä olisit auttamassa minua kaikessa muussa.”

Aluksi Betty oli aikonut ehdottomasti kieltäytyä, olihan Donald-vauva pieni ja häntä tarvittiin muutenkin kotona. Mutta Duncan oli saanut puhuttua hänet ympäri.

– Vaihtelu tekee sinulle hyvää, tämä oli vakuuttanut. – Matkustithan Edinburghiin silloinkin, kun Stuart oli puolivuotias, aivan kuten Donald tulee olemaan kesällä.

– Mutta Ruth oli silloin mukana, Betty oli muistuttanut. – Minua ei lainkaan huvita matkustaa junassa pitkää matkaa kahdestaan pienen lapsen kanssa!

Tämä ongelma oli ratkennut yllättävän helposti. Alice MacDonald naapurista oli piipahtanut Koivurantaan teelle ja Miriamin kirjeestä kuultuaan ilmoittanut lähtevänsä mukaan.

– Minun pitäisi joka tapauksessa käydä yhtiön konttorissa Edinburghissa ennen syksyä, hän oli sanonut huolettomasti. – Ja me voimme puhua samalla liikeasioista.

– Liikeasioista! rouva Wallace oli puuskahtanut. – Anteeksi nyt, tohtorinna, mutta kun minä olin nuori, hienot naiset eivät ymmärtäneet sellaisesta mitään.

– Ehkä nyt on jo aika, Betty oli huomauttanut nenäkkäästi. Isänsä neuvon mukaan hän oli sijoittanut perinnön, jonka oli saanut syksyllä – tai oikeammin hänen veljensä John oli huolehtinut varojen sijoittamisesta. Betty oli antanut ainoastaan sen määräyksen, että hän tahtoi edes jollakin summalla olla mukana Gordon-yhtiössä, jonka Alice oli ensimmäiseltä mieheltään perinyt.

Niin he olivat matkustaneet Edinburghiin kolmestaan. Alice oli huolehtinut pikku Donaldista niin hyvin, että Betty valitti tuntevansa itsensä suorastaan tarpeettomaksi – kunnes puolimatkassa Alice ei ollut enää saanut olluksi hiljaa, vaan oli uskonut Bettylle suloisen salaisuutensa. Ja sen jälkeen Betty oli luvannut, että Alice saisi harjoitella Donaldilla niin paljon kuin suinkin halusi.

Betty havahtui mietteistään, kun Miriam teki päätöksensä hattujen suhteen ja nousi. Jennersiltä ja lukuisista muista kaupoista olisi toki lähetetty tavaraa nähtäväksi hänelle kotiin – niin olikin tehty lakana- ja pyyhekankaiden, hääpukukankaan, astiastojen, aterimien ja lukemattomien muiden tavaroiden suhteen.

Mutta Betty ymmärsi hyvin, että vuosia pyörätuoliin sidottuna ollut Miriam nautti suunnattomasti päästessään lähes itsenäisesti kaupungille ostoksille. Vaikka vain katsomaan hattua itselleen.

Juuri tämän vuoksi hän olikin pyytänyt Bettyä seuralaisekseen: vanhemmat eivät vieläkaan tahtoneet hyväksyä

sitä, että Miriam otti samanlaisia vapauksia kuin muut ikäisensä nuoret naiset. Kuten esimerkiksi meni naimisiin.

– Käydäänkö teellä? Miriam kysyi toiveikkaasti, kun he olivat lähdössä hattuosastolta. – Vai kaipaako Donald sinua jo?

Betty vakuutti, että Donald pärjäisi vielä hetken Lime Housen sisäkön hoivissa, ja he tilasivat tavaratalon kahvilassa teetä ja leivoksia.

– Oletko varma, ettei sinun ole vaikea erota tästä kaikesta nyt, kun olet vasta päässyt vapauteen? Betty kysyi tarjoilijattaren mentyä.

Miriam naurahti.

– Luuletko sinä todella, että minä vaihtaisin Davyä mihinkään – edes tähän! Hän iski silmää nostaessaan kuppiaan kuin maljaa. – Sitä paitsi oletan, ettei Davy aio sulkea minua siirtomaissakaan neljän seinän sisään.

Hän vilkuili puhuessaan toiveikkaasti ympärilleen. David oli saapunut heinäkuun puolivälissä kaupunkiin rykmenttinsä asioille. Hän vietti illat tiiviisti morsiamensa luona Lime Housessa, mutta kerran Betty ja Miriam olivat sattumalta tavanneet hänet myös keskellä päivää asioidessaan kaupungilla. Lyhyt yllättävä tapaaminen oli saanut Miriamin loistamaan kuin kirkkain sähkölamppu Princes Streetin myymälöissä.

Miriam oli toipunut ihmeteltävästi suuresta leikkauksesta, jonka oli käynyt läpi edellisenä kesänä. Hänen kipujaan oli saatu suuresti helpotettua, ja vaikka leikkaus ei ollut onnistunut niin hyvin kuin kirurgi oli toivonut, hän oli lähtenyt liikkeelle puhtaalla tahdonvoimallaan.

Tyttö, johon Betty oli tutustunut tämän istuessa pyörätuolissa, ja joka vielä muutamia vuosia aiemmin Koivurannassa vieraillessaan oli liikkunut kävelytuen varassa, pystyi nyt

kävelemään lyhyehköjä matkoja pelkkään kävelykeppiin nojautuen. Betty tiesi, että nuoren parin tarkoituksena oli yllättää – ja järkyttää – häävieraat viikon kuluttua tanssimalla pätkä häävalssia kuten ketkä tahansa vastaviihityt, ja että he harjoittelivat salaa iltaisin.

”Kuten ketkä tahansa.” Betty jäi katselemaan Miriamia, kun tämä leikkasi siroasti haarukallaan täsmälleen sopivan palasen leivoksestaan ja kohotti sitten posliinikupin huulilleen, joiden puna oli luonnon lahjaa.

Kun Miriam istui tällä tavoin pienen kahvilapöydän ääressä viimeisen muodin mukaisessa kävelypuvussaan, hän oli varmasti koko tavaratalon kaunein nainen. Mutta kuluneiden päivien aikana Betty oli monta kertaa nähnyt, miten tuntemattomien ihailevat katseet muuttuivat säälinsekaisiksi, kun tummahiuksinen kaunotar nousi ja otti kävelykeppinsä ontuakseen pois.

Betty ei tiennyt, suututtiko häntä enemmän tuo ihmisten suhtautuminen – ikään kuin yksi kävelykeppi olisi vienyt osan Miriamin kauneudesta! – vai se, että kapteeni ja rouva Somerville eivät edelleenkään tuntuneet tajuavan Miriamin olevan 21-vuotias nuori nainen, joka aikoi solmia täysin kunniallisen avioliiton ja perustaa oman kodin, vaikkakin siirtomaihin. Vanhemmat eivät suorastaan olleet Davidiä vastaan, sen verran suuren vaikutuksen tämän rohkea käytös Lontoossa sekä epäilemättä myös upseerinarvo ja ennen kaikkea Sir Edvard Mailfordilta saatu suosituskirje olivat edellisenä kesänä heitä pehmittäneet. Mutta kaikesta näki, että he olivat kauhuissaan.

Oli siis täysin ymmärrettävää, että Miriam oli halunnut seurakseen häidenalusaikana jonkun, joka suhtautui tuleviin

tapahtumiin yhtä luottavaisena ja onnellisena kuin hän itse. Betty oli saattanut aikoinaan omia häitään valmistellessaan käydä syvällisiä ja iloisia keskusteluja pöytähopeista ja tikatuista täkeistä äitinsä kanssa, mutta Miriamin äiti muisti aina korostaa, miten toivoi, ettei lapsiparka joutuisi katumaan ja miten *hän* oli kyllä tehnyt parhaansa, jotta tytön elämä olisi helpompaa.

– Ehkä Miriam ei tahdo helppoa elämää, Betty oli huomauttanut Alison-rouvalle edellisenä iltapäivänä, kun tämä oli jälleen huokaillut asiaa. – Ehkä hän tahtoo samanlaisen elämän kuin me muutkin.

– Niin mutta hänhän on... Rouva Somerville oli purrut huultaan. – Tahtoisin, että hän olisi turvassa!

– Ellei hän ole turvassa minun veljeni kanssa, en tiedä missä sitten, Betty oli ilmoittanut napakasti. Hän oli tehnyt lujan päätöksen, ettei antaisi kaapin kokoisen kapteenin sen enempää kuin Edinburghin hienoimmissa seurapiireissä liitelevän rouvan pelottaa itseään, kun nämä eivät pelottaneet Davyäkään. Eihän hän ollut enää Miriamin opettajatar, eikä hänen tarvinnut yrittää olla nöyrä.

– Huhuu, Miriam samassa sanoi ja heilutti nauraen ohuen pitsihansikkaan peittämää kättään Bettyn silmien edessä. – Miten kauas ehdit?

– Oh, Betty nauroi tajutessaan, että oli syönyt leivoksensa ja juonut kuppinsa tyhjäksi itse sitä edes huomaamatta. – Anteeksi! Onpa noloa, että olen hajamielisempi kuin morsian itse. Oletko sinä valmis?

– Olen kyllä. Miriam nousi ja otti keppinsä, ja häntä salaa viereisestä pöydästä ihaillut nuori mies käänsi katseensa pettyneenä pois. Betty oli kiitollinen siitä, ettei tyttö tuntunut asiaa edes huomaavan. – Johnstone odottaa jo varmaan auton kanssa.

2.

Iltahetki Ruususen linnassa

Somervillejen uljas kaupunkitalo Lime House oli ollut viime ajat huomattavan sekaisin normaalitilaan verrattuna. Kaksi ompelijatarta apulaisineen oli sijoittunut arkihuoneeseen valmistamaan Miriamin kappioita, ja ruokasalin pöydällä oli vielä vähän aikaa sitten lainehtinut suoranainen ruokalistavaihtoehtojen ja istumajärjestyksien tulva.

Nyt tilanne alkoi rauhoittua. Häihin oli enää runsas viikko, joten suurimmat suunnitelmat oli lyöty lukkoon. Silti rakennuksessa, joka oli niin kauan ollut eräänlainen kaipauksen mausoleumi maailman meriä purjehtivan kapteenin ja yläkerran huoneessaan rampana makaavan Miriamin vuoksi, oli uudenlainen elämän tuntu. Kapteeni oli viime vuosina tehnyt lyhyempiä purjehduksia ja oli nytkin kotonaan, ja Miriam puolestaan avannut ovia, jotka oli luultu häneltä iäksi suljetuiksi.

– Kukkakaupasta tuotiin malliasetelmat, neiti, sanoi Jean-sisäkkö avatessaan heille ovea. – Rouva on niiden kanssa salissa.

– Nukkuuko Donald vielä? Betty kysyi, sillä hän oli jättänyt lapsen syvään uneen lähtiessään Miriamin kanssa kaupungille.

– Ei, rouva Fleming. Donald-herrakin on salissa. Jean ylläpiti täydellisesti sisäkölle sopivan levollisen ilmeen ottaessaan Bettyn ja Miriamin hatut, mutta hänen silmissään tuikahti.

Miriam hymyili Bettylle ja nosti sormen huulilleen. Sitten hän työnsi täysin äänettömästi salin oven raolleen.

Salista tulvi kukkien tuoksu, ja koko suuri huone oli kuin ansari, sillä malliasetelmia oli nosteltu sekä lattialle että pöydille ja jopa tuoleille. Korien ja maljakoiden, leveiden silkkinauhojen ja helmikoristeiden keskellä seisoi rouva Somerville sylissään pieni Donald.

– Katsohan kultaseni, eikö tämä vain olekin soma? Noin, haluatko sinä koskea? Voi sentään, ei sitä, siinä on piikkejä! Tässä, rakas pienokainen, koetapa miltä tämä tuntuu!

Rouva Somervillen lepperryksen keskeltä he kuulivat, miten Donald jokelteli iloisena nähdessään ympärillään niin paljon kauniita tuoksuvia kukkia, joista osaa täti antoi hänen koskettaa. Betty ja Miriam katsoivat toisiinsa ja tirskahtivat kuin koulutytöt. He eivät olleet koskaan nähneet Alison-rouvaa noin hellämielisenä, joskin Betty oli hiukan ihmetellyt sitä intoa, jolla tämä oli lähestulkoon kieltänyt häntä ottamasta Donaldia mukaansa ”tuonne kauheaan kaupungin meteliin”.

– Päivää, äiti, Miriam sanoi iloisesti ja työnsi oven kokonaan auki. – Jennersillä oli erinomainen valikoima, pelkäänpä, että sieltä tuodaan useampi hattu.

– Voi sentään, Donaldista on ollut teille vaivaa, Betty huudahti mukamas kauhistuneena. – Poika kulta, tule äidin syliin, annetaan tädin olla rauhassa.

– Oh, ei, tarkoitan, ei mitään vaivaa, Alison-rouva mutisi ja näytti melkein syylliseltä. – Hän on niin rauhallinen! Menkää toki juomaan teetä ja lepäämään.

– Me joimme teetä kaupungilla, Miriam sanoi iloisesti ja alkoi tutkia saapuneita kukkia. – Äiti, et kai tarkoita, että tämä tulisi ruokapöytään? Se on kammottava.

Äidin ja tyttären alkaessa kiistellä kukkavalinnoista Betty nosti Donaldin vastahakoisen rouva Somervillen sylistä ja hiipi tiehensä. Hän iloitsi joka kerta kuullessaan Miriamin puhuvan äitinsä kanssa kuin kuka tahansa nuori morsian, ja koetti silloin pysyä pois tieltä.

– Etkö sinä jää illalliselle? Miriam kysyi paria tuntia myöhemmin, kun Betty peitteli pikkupoikaa vaunuihin.

– Älä ole hupsu, Betty sanoi nauraen. – Mitä sinä minulla teet, kun Davy tulee tänne aivan kohta.

Miriamkin nauroi ja punastui.

– Sitä paitsi olen luvannut piipahtaa tänään Flemingeillä, Betty jatkoi. – Elsie-täti soitti eilen illalla ja valitti, ettei ole nähnyt Donaldia vuorokauteen. Tulen kyllä aamulla auttamaan kapiolakanoiden laskostamisessa!

Syötyään illallista Duncanin perheen seurassa Betty jatkoi matkaansa kohti rouva Cochranen täysihoitolaa, jonne hän ja Davy olivat asettuneet häihin asti ja jonne Duncan saapuisi lasten kanssa parin päivän sisällä. Miriam olisi halunnut majoittaa Bettyn ja Donaldin Lime Houseen, ja Rosie oli tarjonnut avainta isoäitinsä nyt tyhjillään olevaan taloon Charlotte Squarella, mutta Betty oli torjunut molemmat ehdotukset kohteliaasti.

Vaikka Somervillet olivatkin pehmenneet Davyn suhteen, Betty ei tuntenut oloaan kotoisaksi näiden seurassa. Eikä hän

missään tapauksessa halunnut isoäidin taloon, jossa ei olisi enää isoäitiä, vaan lakanoilla peitetty huonekalut, tomuiset ikkunalaudat ja pysäytetyt seinäkellot. Isoäiti oli testamentannut talon tyttärentyttärelleen, mutta Rosien konserttikiertue oli vienyt hänet kesäksi Bathiin, ja Ian oli työssä Aberdeenissä. Isoäidin uskollinen palvelijatar Peggy taas oli emäntänsä kuoleman jälkeen muuttanut palvelukseen Anstrutheriin.

Heinäkuun ilta oli lämmin ja lempeä, ja Betty nautti kävelylenkastaan Donaldin nukahdettua vaunuihin. Tosin illan rauhaa häiritsivät aiempaa useammat lehtipojat, jotka tarjosivat kadunkulmissa myytäväksi sanomalehtien iltapainoksia. Niiden etusivuilla paksut mustat kirjasimet kertoivat uusimpia tietoja Euroopan kriisistä, joka oli saanut alkunsa kuukautta aiemmin Sarajevossa tapahtuneesta attentaatista.

Itävalta-Unkarin sodanjulistus Serbialle oli jo vanha uutinen, nyt kohistiin siitä, että Saksa oli torjunut Ison-Britannian esityksen kansainvälisestä konferenssista, mutta vaati briteiltä silti puolueettomuutta. Ihmisiä oli kokoontunut keskustelemaan kadunkulmiin ja lukemaan sanomalehtitoimitusten ikkunoihin liimattuja viime hetken sähköitä.

Bettyä puistatti, sillä suuret otsikot saivat hänet muistamaan sen kahden vuoden takaisen kevään, jolloin he olivat luulleet Ruthin hukkuneen Titanic-laivan mukana. Ulkopolitiikasta hän ei jaksanut olla paljonkaan kiinnostunut, sillä tuskin tuosta mitään sen suurempaa tulisi – kuka tosissaan aloittaisi sodan 1910-luvulla! Sehän oli naurettavaa. Valtiot vain uhittelivat toisilleen, ja kaikki kuivuisi lopulta tyhjiin.

Rose Street oli onneksi yhtä rauhallinen kuin aina, sinne eivät meluavat sanomalehtipojat löytäneet. Betty nosti nukkuvan

Donaldin syliinsä ja nousi portaat täysihoitolan ovelle. Herra Cochrane toisi myöhemmin vaunut sisään.

Tuo tuttu täysihoitola, jonka Betty oli koulutyttönä nimennyt Ruususen linnaksi rouva Cochranen ruusumieltymyksen vuoksi, oli oudon hiljainen lomakaudesta huolimatta. Kukaan ei ollut varannut kesäksi niitä kolmea huonetta, jotka olivat olleet talvella Rosen, Maryn ja Ruthin hallussa, joten rouva Cochrane oli ilahtunut Bettyn kysyessä yösijaa. Betty nukkui Donaldin kanssa suuremmassa makuuhuoneessa, David pienemmässä, ja myös Duncan, Ruth ja pojat majoitettaisiin täysihoitolaan sunnuntaina.

Sunnuntaina! Ikävä ja ilo kouristi Betty sydäntä, kun hän laski nukkuvan Donaldin pieneen pukisänkyyn, suuteli pojan otsaa ja hiipi makuuhuoneesta jättäen oven raolleen. Äiti ja isä ja muu perhe saapuisivat vasta ensi viikolla häihin, mutta Betty oli puhunut Duncanin ympäri ja saanut tämän suostumaan siihen, että he viettäisivät viikon yhdessä Edinburghissa.

Hän tiesi kyllä, että Duncanin oli vaikea irrottautua moneksi päiväksi töistään, sillä vaikka Mary Smith huolehti kirjakaupasta, elettiin parhaillaan valokuvaajan sesonkikautta. Mutta toisaalta loma tekisi Duncanille hyvää, ja tämän vanhemmat saisivat viettää aikaa poikansa ja lastenlastensa kanssa. Sunnuntaina he jo tulisivat! Hän saisi asemalla syliinsä Stuartin ja Archien, ja Ruthin – ja Duncanin!

Betty huoautti onnellisena kiivetessään istumaan olohuoneen ikkunalaudalle. Tässä hän oli istunut opiskelijatyttönä haaveissaan, ja tässä varmaankin Mary ja Ruth olivat istuneet kuluneena talvena. Rose ei ilmeisesti paljonkaan ehtinyt ikkunoilla istuskella, sillä lääketieteen opinnot veivät hänen aikansa tarkkaan.

Betty nojasi otsansa ikkunalasiin ja katsoi yli rakkaan kaupungin harmaiden kattojen. Oli outoa olla täällä kahdestaan Donaldin kanssa. Kotona oli aina elämää, ja täysihoitolassakin oli aiempina iltoina huone ollut melkein tungokseen asti täynnä ystäviä, jotka halusivat tavata hänet. Donald oli rauhallinen lapsi, josta ei ollut paljon vaivaa ja joka ei millään tavalla pelännyt tai ujostellut, kun häntä siirrettiin sylistä syliin.

Hän hymyili itsekseen ajatellessaan kaikkia hyviä asioita elämässään: Alicen kertomaa salaisuutta, reipasta ja ryhdikästä Ruthia, joka oli tuonut ensimmäisen tyttökouluvuotensa tuliaisina loistavan todistuksen, odotettavissa olevaa onnellista jälleennäkemistä, tulevia häitä ja Miriamin ja Davyn onnea, ystävättäriään, joiden asiat tuntuivat olevan hyvin.

Ilta oli jo myöhäinen, kun Betty näki pitkän sotilaan harppovan reippain askelin katua pitkin. Lähestyessään täysihoitolaa David katsoi ylös ikkunoihin ja Bettyn nähdessään teki leikkilisesti kunniaa. Betty nosti nauraen kättään ja kuunteli, miten ovi kävi alakerrassa. Davy sanoi jotakin iloista rouva Cochranelle ja kiiruhti sitten portaat ylös. Veli liikkui aina kevyesti, samalla tavalla kuin pikkupoikana Keijulehdossa oli heilauttanut itsensä ylös puunoksalle tai hypännyt lampareiden yli.

– Iltaa, sisko! David astui huoneeseen, heitti lakkinsa nojatuoliin ja kumartui suutelemaan sisartaan. Betty hymyili itsekseen tuntiessaan Miriamin hajuveden kevyen tuoksun. – Joko Don nukkuu?

– Totta kai hän nukkuu! Sinä olit kovin myöhään.

– Somervillet alkavat pehmetä. David virnisti ja istuutui ikkunalaudalle Bettyn viereen. – He eivät enää heitä minua ulos

Ensimmäisen maailmansodan synkkä varjo lankeaa Bettyn ja Duncanin elämän ylle.

Lämmin loppukesä sekä Davyn ja Miriamin häävalmistelut ilostuttavat Bettyn elämää. Lisäksi ottotytär Ruth nauttii opistoelämästä ja perheen pienimmät kasvavat huolettomasti leikkien. Pian Euroopasta kantautuu kuitenkin synkkiä uutisia – Saksa on julistanut sodan Ranskalle, ja myös Iso-Britanniasta tulee sodan osapuoli. Yksi kerrallaan Fort Williamin miehet – Duncan mukaan lukien – lähtevät rintamalle, ja Betty on totuteltava elämään pelon, kaipuun ja epätietoisuuden kanssa.

Betty ja myrskyn vuodet 1 on kuudes teos mukaansatempaavassa Betty-sarjassa, jossa on vaikutteita L. M. Montgomeryn, Louisa May Alcottin ja Mary Marckin klassikkoina tunnetuista tyttökirjoista.

Kaisa Ikola (s. 1974) on suomalainen historiantutkija ja kirjailija. Hänen monipuoliseen tuotantoonsa kuuluu niin historiallista romantiikkaa, feelgoodia kuin lastenkirjallisuuttakin. Skotlantiin sijoittuva Betty-sarja sai alkunsa Ikolan blogista ja on sittemmin kerännyt ympärilleen vankan fanikunnan.